02/05/2021

Ρεθύμνης: “Είθε να είναι η τελευταία φορά που γιορτάζουμε με σφυγμένη καρδιά”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου

“Για δεύτερη φορά, που είθε να είναι και η τελευταία, γιορτάζομε κι εφέτος με την καρδιά σφιγμένη”, τονίζει ο Μητροπολίτης Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου κ. Ευγένιος στο Αναστάσιμο μήνυμά του προσθέτοντας πως *“η Εκκλησία πάντα, αυτή τη Μεγάλη Ημέρα, μας καλεί να εορτάσομε αυτό που έγινε για εμάς και για τη σωτηρία μας. Την Ανάσταση του Χριστού, που παρέχει τη βεβαιότητα και της δικής μας αναστάσεως. Μας δίδει τη δυνατότητα να εννοήσομε εκείνη τη φοβερή πατερική φράση· «Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς επί μνήματος». Με το θάνατό μας πλέον δεν είμαστε νεκροί, δεν καταλήγομε στο μηδέν και στο τίποτα, δεν είμαστε δούλοι της τυραννίας του Άδη, αφού «ηλευθέρωσε ημάς ο του Σωτήρος θάνατος». Και κάθε φορά που ψάλλομε ότι «Χριστός ανέστη ... και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος» ασφαλώς και δεν εννοούμε μόνον όσους είχαν φύγει από τη ζωή πριν από Εκείνον, αλλά όλους εμάς που γνωρίζομε πως ο τάφος γίνεται φωταγωγός αιωνιότητας από την ώρα που μέσα του κατετέθη η Ζωή, η όντως Ζωή, ο Ζωοδότης Χριστός”.*

ΑΝΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ:

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀγαπητά μου παιδιά, μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀναστάσεως,

Μέ βαθειά συγκίνηση, μέ πνευματική εὐφροσύνη καί χαρά, μέ πίστη καί προσμονή καλύτερων ἡμερῶν γιά τόν τόπο καί τούς ἀνθρώπους μας, σᾶς ἀπευθύνω τόν ἀναστάσιμο χαιρετισμό καί σᾶς καλῶ νά συνεορτάσομε τή Μεγάλη αὐτή Ἑορτή τῆς ἐλευθερίας μας ἀπό τά δεσμά καί τήν τυραννία τοῦ θανάτου.

Γιά δεύτερη φορά, πού εἴθε νά εἶναι καί ἡ τελευταία, γιορτάζομε κι ἐφέτος μέ τήν καρδιά σφιγμένη, γιορτάζομε διαφορετικά ἀπό ὅ,τι εἴχαμε μάθει, ἀπό ὅ,τι ἡ εὐλογημένη καί ἁγία παράδοσή μας μᾶς εἶχε διδάξει νά πράττομε. Ἀλλά καί, γιά μία ἀκόμη φορά, καλούμαστε νά ἀξιοποιήσομε τή χρυσή εὐκαιρία πού μᾶς δίδεται γιά νά γιορτάσομε αὐθεντικά καί ἀληθινά αὐτή τή Μεγάλη Γιορτή, εἰσερχόμενοι στό βαθύτερο νόημά της, στό ἀνθρωπολογικό καί σωτηριολογικό του περιεχόμενο.

Ναί, ἀγαπητά μου παιδιά καί ἀδέλφια, ἡ Ἐκκλησία πάντα, αὐτή τή Μεγάλη Ἡμέρα, μᾶς καλεῖ νά ἑορτάσομε αὐτό πού ἔγινε γιά ἐμᾶς καί γιά τή σωτηρία μας. Τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πού παρέχει τή βεβαιότητα καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Μᾶς δίδει τή δυνατότητα νά ἐννοήσομε ἐκείνη τή φοβερή πατερική φράση· «Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος». Μέ τό θάνατό μας πλέον δέν εἴμαστε νεκροί, δέν καταλήγομε στό μηδέν καί στό τίποτα, δέν εἴμαστε δοῦλοι τῆς τυραννίας τοῦ Ἅδη, ἀφοῦ «ἠλευθέρωσε ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος». Καί κάθε φορά πού ψάλλομε ὅτι «Χριστός ἀνέστη ... καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος» ἀσφαλῶς καί δέν ἐννοοῦμε μόνον ὅσους εἶχαν φύγει ἀπό τή ζωή πρίν ἀπό Ἐκεῖνον, ἀλλά ὅλους ἐμᾶς πού γνωρίζομε πώς ὁ τάφος γίνεται φωταγωγός αἰωνιότητας ἀπό τήν ὥρα πού μέσα του κατετέθη ἡ Ζωή, ἡ ὄντως Ζωή, ὁ Ζωοδότης Χριστός.

Γιορτάζομε λοιπόν τή ζωή καί τή δυνατότητά μας νά τή ζήσομε ὄμορφα καί ἀληθινά, ἀγαπητικά καί χωρίς φοβίες, χωρίς σύνδρομα πανικοῦ, χωρίς ψευτοδιλήμματα καί ψευτοανάγκες πού δημιουργοῦμε μόνοι μας γιά τόν ἑαυτό μας καί αὐτοεγκλωβιζόμαστε.

Ὅλα αὐτά μᾶς ὑπενθυμίζει αὐτή ἡ Μεγάλη Ἡμέρα καί αὐτή ἡ Μεγάλη Ἑορτή. Πώς εἴμαστε πλασμένοι γιά τά αἰώνια καί ἀθάνατα, πώς εἴμαστε πολῖτες μιᾶς ἄλλης Πολιτείας, λουσμένης στό ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, πώς εἴμαστε πλασμένοι ὄχι γιά τά πρόσκαιρα καί παροδικά ἀλλά γιά τά αἰώνια καί ἀτελεύτητα μιᾶς σχέσεως ὑπέροχης καί μοναδικῆς, στήν Πολιτεία τοῦ Οὐρανοῦ, «ἧς πρῶτος πολίτης Χριστός».

Γι’ αὐτό λοιπόν δέν φοβούμαστε τό θάνατο. Γι’ αὐτό ἀνασταινόμαστε καθημερινά ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες. Γι’ αὐτό ἀνασταίνομε σταυρωμένες ἰδέες, σταυρωμένες ἐλπίδες, σταυρωμένες ἀγάπες, σταυρωμένες διαπροσωπικές σχέσεις. Γι’ αὐτό καί ἡ ἀνάστασή μας ἀρχίζει ἀπό τό παρόν τῆς ὕπαρξής μας ἐντός τοῦ Ἀναστημένου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά συνεχισθεῖ στό αὔριο τό δικό μας, στό αὔριο τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας.

Μακριά λοιπόν ἀπό ἐμᾶς φόβοι καί πανικοί. Μακριά ἀπό ἐμᾶς ἐγωισμοί καί αὐτοειδωλοποίηση. Μακριά ἀπό ἐμᾶς φθόνοι, ἔριδες καί διχοστασίες ἀνώφελες. Ὅλα αὐτά εἶναι «ὑποκείμενα νοσήματα» πού στρώνουν τό χαλί στήν ἐπέλαση τοῦ πνευματικοῦ «κορωνοϊοῦ» καί αὐτά πρέπει νά διορθώσομε πρώτιστα γιά νά μή βρεῖ ἔδαφος κατάλληλο. Ὁ θάνατος εἶναι ἀνίσχυρος, μέ ὅποια μορφή κι ἄν μᾶς ἐπισκέπτεται καί μᾶς ἀπειλεῖ, μέ ὅσους κορωνοϊούς καί ἄν μετασχηματισθεῖ γιά νά εἰσέλθει στό εἶναι μας ζητῶντας νά τό καταστρέψει, ἄν βέβαια ἐμεῖς δέν τοῦ δώσομε χῶρο γιά νά κάμει τό ἔργο του.

Χριστός Ἀνέστη, λοιπόν. Γιά ὅλους ἐμᾶς Ἀνέστη, γιά τήν ἀνθρωπότητα καί τόν κόσμο Ἀνέστη, ἀλλά πρίν ἀναστηθεῖ σήκωσε βαρύ Σταυρό, τό Σταυρό τῆς ἁμαρτίας μας πού τόν ἔκανε ἀκόμη βαρύτερο ἡ ἀχαριστία, ἡ ἀγνωμοσύνη, ἡ ψευδομαρτυρία, ἡ ματαιολογία καί ἡ ματαιοδοξία, ἀπό ὅσα οἱ πιστοί Του ὀφείλομε νά ἀπέχομε, ἄν πραγματικά ἐπιθυμοῦμε νά ζήσομε κοντά Του καί τό «Ἀληθῶς Ἀνέστη» νά εἶναι ἡ ἀέναη πραγματικότητά μας. Στή δική μας πρόθεση καί διάθεση ἐπαφίεται, λοιπόν, τό νά ζοῦμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τήν δική μας συνανάσταση μαζύ Του ἤδη ἀπό τό σήμερα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό εὔχομαι· νά ἑορτάζομε ἀληθινά τό Ἅγιο Πάσχα, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται γιά τίς ὑπάρξεις μας.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, σᾶς ἀγκαλιάζω νοερά καί μέ ὅλη τήν πατρική μου ἀγάπη καί κατανόηση γιά τίς δυσκολίες τῶν καιρῶν πού μᾶς ἔχουν ἀποστασιοποιήσει, εὐτυχῶς μόνο σωματικά, σᾶς ἀσπάζομαι ἀναστάσιμα, σᾶς εὔχομαι διαρκῆ ἀναστημένη ζωή καί ἀναφαίρετη τή χαρά καί τήν ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης.

Αὐτή ἡ εὐχή γίνεται καθημερινή πραγματικότητα μέ τή μεταξύ μας ἀγάπη καί ἑνότητα, μέ τήν προσευχή μας, μέ τή συγχωρητικότητά μας, μέ τό νά κάνομε πράξη τό «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ», μέ τό νά γινόμαστε ὁ ἕνας διάκονος τῆς σωτηρίας τοῦ ἄλλου, ὡς ἀδελφοί ἀγαπημένοι καί μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Ὡς Ἐπίσκοπος καί πνευματικός σας πατέρας, γιά μία φορά ἀκόμη, ἐπιθυμῶ νά σᾶς παρακαλέσω νά μήν χάνομε τήν ὑπομονή μας, νά ἀντιμετωπίζομε μέ φρόνηση καί σύνεση ὅσα βλέπομε καί ὅσα ἀκοῦμε, νά ἀπέχομε ἀπό κάθετί ἀνορθόδοξο καί

ψευδεπίγραφο, ἀπό κάθετί πού ὑποκαθιστᾶ τήν ἀλήθεια, ἰδιαίτερα αὐτούς τούς δύσκολους καί ταραγμένους καιρούς, καί μᾶς ὁδηγεῖ σέ ἐκτροπή ἀπό τή σταυροαναστάσιμη πορεία μας.

Χριστός Ἀνέστη! Χρόνια θεάρεστα, λουσμένα μέσα στό φῶς καί τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ἀπαλλαγμένα ἀπό κάθε εἴδους ἰούς ἀσθενείας σωματικῆς καί πνευματικῆς, εὔχομαι σέ ὅλους μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μου, παρέχοντας εὐλογία καί συγχώρηση καί ζητώντας τήν προσευχή, τήν προσοχή καί τήν ἀγάπη Σας στήν Ἐκκλησία μας.

Μέ τόν ἀναστάσιμο ἀσπασμό τῆς ὄντως Ἀγάπης

Ὁ Ἐπίσκοπός Σας

† Ὁ Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου Εὐγένιος